

отърве, но азъ не слушахъ, наложихъ шапката чакъ до ушитѣ му.

— Bravo! Bravo! Това магаре излѣзе по учено! — се развика публиката изплѣска съ рѣцѣ. Всички взехъ да питатъ и да говорѣтъ за мене разни истории. Но азъ знаехъ, че ще ямъ бой за гдѣто засрамихъ своя събратъ, за това бързо се промъкнѣхъ и избѣгахъ.

На край градътъ азъ чакахъ своитѣ господари. Тамъ тѣ ме намѣрихъ. Всички се бѣхъ качили въ талиги. Като ме видѣхъ, изведнѣжъ заскачахъ и завикахъ отъ радостъ: „Мирчо! Мирчо! . . .

Срѣхъ талигитѣ. Дѣцата слѣзохъ и ме милвахъ. Слѣдъ това Стоянь и Драгни ми се качихъ и си трѣгнахъ. Изъ пѣтъ разговора бѣше все за мене. Всички ме похвалявахъ.

VII.

Наказанието

Минѣхъ се нѣколко дни и господарътъ ми прати слугата си съ менъ и още единъ мой събратъ въ гората за дърва. Слугата ни натовари добръ и ни подкара за въ село. Моя събратъ бѣше по-слабъ и едвамъ вървѣше, а азъ крачахъ по-бръжко. Като забѣлѣжихъ, че това бѣше въ вреда на моя събратъ, защото слугата постоянно го биеше да върви по-бързо, азъ почихъ да вървѣхъ по-полека.

По едно врѣме слугата се качи на гърба ми. „Колко безъ сърдце човѣкъ, — рекохъ си азъ. — Ето ний защо сме лошави. Нестига гдѣто сме натоварени повече отъ колкото трѣбва, но и той се качва да го носимъ“. Мене ме дояде много. Стайко, така се викаше този нѣмилостивъ слуга, искаше да вървимъ още побърже. Азъ мълчахъ и се силѣхъ да вървѣхъ за да не ме струпалѣса нѣкоя сопа, но моя събратъ — Боже пази! Колкото тояги изѣде горкия, самъ знае какъ ги прѣтърпѣ.

Слѣдва.